

821.163.6'282

Matej Šekli

Filozofska fakulteta v Ljubljani

KONČNIŠKI IN MEŠANI NAGLASNI TIP SAMOSTALNIKOV *a*-JEVSKE SKLANJATVE V NADIŠKEM NAREČJU SLOVENŠČINE¹

V prispevku sta obravnavana končniški in mešani naglasni tip samostalnikov *a*-jevske sklanjatve v nadiškem narečju slovenščine s slovanskega (zgodovinsko)primerjalnega jezikoslovnega vidika. Pojavljanje dveh podtipov končniškega naglasnega tipa kaže na ohranjanje slovanskega naglasnega arhaizma v slovenščini, in sicer razlikovanja med odrazom praslovanskega naglasnega tipa b in praslovanskega naglasnega tipa c pri samostalnikih s praslovanskim kratkim samoglasnikom v edinem zlogu osnove.

The article discusses the desinential and mobile accent paradigms of *a*-stem nouns in the *Nadiško* (Nadiža/Natisone) dialect of Slovene, from the point of view of (historical) comparative Slavic linguistics. The presence of two subtypes of the desinential accent paradigm points to the preservation of a Slavic accentual archaism in Slovene, i.e., the distinction between the reflexes of Proto-Slavic accent paradigms b and c in the nouns with a Proto-Slavic short vowel in the one-syllable stem.

Ključne besede: slovansko (zgodovinsko)primerjalno naglasoslovje, oblikotvorni naglasni tipi, *a*-jevska sklanjatve, končniški naglasni tip, mešani naglasni tip, nadiško narečje slovenščine, Jevšček

Key words: (historical) comparative Slavic accentology, morphological accent paradigms, *a*-declension, desinential accent paradigm, mobile accent paradigm, Nadiža/Natisone dialect of Slovene, Jevšček

1 Končniški in mešani naglasni tip samostalnikov *a*-jevske sklanjatve v nadiškem narečju slovenščine²

Nadiško narečje v okviru *a*-jevske sklanjatve poleg nepremičnega naglasa na akutirani osnovi, odraza psl. naglasnega tipa a v primeru, da iz psl. starega akuta ne pride do nastanka popsl. novega cirkumfleksa v večini sklonskih oblik (nad. *žá:ba žá:bo* < issln. **žàba *žàbq* < psl. **žāba *žābq*)³ in nepremičnega naglasa na cirkumfektirani

¹ Besedilo je bilo pripravljeno z vnašalnim sistemom ZRCola, ki ga je na Znanstvenoraziskovalnem centru SAZU v Ljubljani (www.zrc.sazu.si) razvil Peter Weiss.

² Naglasni tipi samostalnikov *a*-jevske sklanjatve so določeni na podlagi naglasa im. in tož. ed.

Tonemski naglas (nepoknjiženega) narečnega gradiva iz posameznih govorov je označen v skladu z v slovenskem narečjeslovju uveljavljeno novo (slovensko) nacionalno transkripcijo (prim. Kenda-Jež v Logar 1996: VIII–XV). Tonemski naglas ostalih idiomov je označen z v slovanskem (zgodovinsko)primerjalnem naglasoslovju ustaljenimi naglasnimi znamenji.

³ S samostalniki issln. naglasnega tipa **žàba *žàbq* < psl. **žāba *žābq* (a) so po podaljšanju kratkih akutiranih samoglasnikov v nezadnjem besednem zlogu v zahodnih in južnih slovenskih narečjih (issln. **žāba *žābq* > zah. in juž. sln. **žāba *žābq* – **žābq*) sovpadli še: 1. samostalniki issln. naglasnega tipa **gōšča *gōščq* – **gōščq* < psl. **gōšča *gōščq* (a'), pri katerih je ob naslonitvi na issln. naglasni tip **žāba *žābq*

osnovi, odraza psl. naglasnega tipa a v primeru, da iz psl. starega akuta pride do nastanka popsl. novega cirkumfleksa v večini sklonskih oblik (nad. *sì:enca sì:enco* < issln. **sēnca *sēncq* < psl. **sě̃nca *sě̃ncq*), pozna še končniški in mešani naglas. Končniški naglasni tip ima dva podtipa, ki se med seboj razlikujeta po kolikosti naglašene končniškega samoglasnika v tož. ed. in im./tož. mn. To sta podtip s kratko naglašeno končnico v tož. ed. in im./tož. mn. (nad. *že'na že'no že'ne*) in podtip z dolgo naglašeno končnico v tož. ed. in im./tož. mn. (nad. *yo'ra yorò: yorè:*). Mešani naglasni tip izkazuje dolgo naglašeno končnico v tož. ed. in im./tož. mn. (nad. *ylá:va ylavò: ylavè:*).⁴

V prispevku bodo končniška naglasna tipa in mešani naglasni tip a-jevske sklanjatve v nadiškem narečju ter njihovi naglasni vzorci obravnavani s (primerjalno)zgodovinskega jezikoslovnega vidika. Vsakemu od njih bo določen njegov izhodiščni splošnoslovenski in praslovanski vir ter njihovo diahrono medsebojno razmerje. Upoštevana bodo spoznanja slovenskega (primerjalno)zgodovinskega naglasoslovja o splošno- in nesplošnoslovenskih naglasnih spremembah⁵ ter delovanju nalike znotraj posazmenih naglasnih vzorcev in njihovem medsebojnem vplivanju kot tudi spoznanja slovanskega (zgodovinsko)primerjalnega naglasoslovja o praslovanskem naglasnem sestavu in njegovem popsl. spreminjanju ter o praslovanskih naglasnih tipih in njihovih naglasnih vzorcih.^{6, 7}

– **žābq* prišlo do nalikovne razširitve cirkumfleksa na dolžini v or. ed. in rod. mn. (issln. **gōšča *gōščq* – **gōščq* ≥ zah. in juž. sln. **gōšča *gōščq* – **gōščq*) (nad. *yó:šča yó:ščo*); 2. manjši del samostalnikov issln. naglasnega tipa **rēka *rēkq* – **rēkq* < psl. **rěká *rěkq* (b), pri katerih je prišlo do posplošitve naglasa na osnovi po naliki na oblike z naglasom na osnovi in ob naslonitvi na issln. naglasni tip **žāba *žābq* – **žābq* še do nalikovne razširitve cirkumfleksa na dolžini v or. ed. in rod. mn. (nad. *mó:ka mó:ko*).

⁴ V članku je obravnavano gradivo nadiškega govora vasi Jevšček pri Livku v občini Kobarid, Slovenija (Livek je točka SLA 76). Informator na terenu je bil Leopod Šekli (roj. 1939). Za nepogrešljivo pomoč se mu najlepše zahvaljujem.

⁵ Ramovš 1950.

⁶ Od druge polovice 20. stoletja predstavlja »oblikoslovni« pristop (in ne več samo izključno »glasoslovni«) osrednji metodološki prijem v slovanskem (zgodovinsko)primerjalnem naglasoslovju in njegovo standardno metodo. Eksplicitno je prisoten v delih Stanga (Stang 1957) ter avtorjev moskovske naglasoslovne šole (Иллич-Свитыч 1963; Дыбо 1981, 2000; Зализняк 1985; Дыбо, Замятина, Николаев 1990, 1993).

Razlikovanje med obema pristopoma v slovanskem naglasoslovju je uvedla moskovska naglasoslovna šola: rus. фонетическая vs. морфологическая концепция в акцентологии (Иллич-Свитыч 1967: 79–81), nem. phonetische vs. morphologische Akzentologiekonzeption (Lehfeldt 2001: 7–8).

⁷ Naglasne spremembe in sistemski nalikovni procesi, relevantni za pojasnjevanje stanja posameznih sklonskih oblik a-jevske sklanjatve, so naslednji:

1. popsl. naglasne spremembe: 1) popsl. kolikostne premene psl. izglasnih dolgih samoglasnikov: a) skrajšava znotraj psl. naglasnega tipa b naglašanih izglasnih dolgih samoglasnikov (im., rod., daj., tož., mest. ed.; im./tož. mn.; im./tož., rod./mest. dv.): psl. **žená, *žený, *ženě, *ženq, *ženě, *žený, *ženě, *ženú* > popsl. **žená, *ženě, *ženě, *ženq, *ženě, *ženě, *ženě, *ženú*; b) nekrajšanje pbsl. cirkumflektiranih znotraj psl. naglasnega tipa c naglašanih izglasnih dolgih samoglasnikov (rod. ed., rod./mest. dv.): psl. **gorý/*golý, *gorú/*golú* > popsl. **gorý/*golý, *gorú/*golú*; c) skrajšava pbsl. akutiranih znotraj psl. naglasnega tipa c naglašanih izglasnih dolgih samoglasnikov ne v večzložnicah (im., mest. ed.): psl. **gorá/*golá, *gorě/*golě* > popsl. **gorá/*golá, *gorě/*golě* (Дыбо 2000: 37–42); 2) skrajšava psl. staroakutiranih samoglasnikov (v nezadnjem besednem zlogu) v primeru, da jim ne sledi ponaglasni popsl. nekrajšajoči se psl. dolgi samoglasnik: a) daj. mn.: psl. **ženāmь, *gorāmь, *golūāmь* > issln. **ženām, *gorām, *glauām*; b) mest. mn.: psl. **ženāxь, *gorāxь, *golūāxь* > issln. **ženāx, *gorāx, *glauāx*; 3) metatonijska psl. staroakutiranih samoglasnikov (v nezadnjem besednem zlogu) v popsl. novocirkumflektirane samoglasnike

1.1 Naglasni tip *že'na že'no*

Naglasni tip *že'na že'no* odraža psl. oblikotvorni naglasni tip b samostalnikov s psl. kratkim samoglasnikom v edinem zlogu osnove: nad. *že'na že'no* < issln. **ženà *ženò* < psl. **žená *ženó* (b).⁸ Ta naglasni tip je neproduktiven, po njem se naglaša le majhno število samostalnikov, in sicer podedovano *sest'ra sest'ro*, *te'ta te'to*, *že'na že'no* ter prevzeto *brošk'va brošk'vo* 'list zelja', *če'ča če'čo* 'dekle, punca'. Večina samostalnikov, ki je izvorno pripadala issln. naglasnemu tipu **ženà *ženò*, je namreč po naliki prešla med samostalnike issln. naglasnega tipa **gorà *gorò*. Naglasni vzorec nadiškega naglasnega tipa *že'na že'no* ter njegov izhodiščni splošnoslovenski in praslovanski vir se glasijo:

nad.	issln.	psl.
<i>že'na</i>	<i>*ženà</i>	<i>*žená</i>
<i>že'ne</i>	<i>*ženè</i>	<i>*žený</i>
<i>'žen</i>	<i>*ženě</i>	<i>*ženě</i>
<i>že'no</i>	<i>*ženò</i>	<i>*ženó</i>
<i>'žen</i>	<i>*ženě</i>	<i>*ženě</i>
<i>ženó:</i>	<i>*ženó</i>	<i>*ženójó</i>
<i>že'ne</i>	<i>*ženè</i>	<i>*žený</i>
<i>žení:</i>	<i>*žén</i>	<i>*ženb̃ > *žènb̃</i>
<i>že'nan</i>	<i>*ženám</i>	<i>*ženám̃</i>
<i>že'ne</i>	<i>*ženè</i>	<i>*žený</i>
<i>že'nax</i>	<i>*ženàx</i>	<i>*ženáx̃</i>
<i>ženà:m</i>	<i>*ženâmi</i>	<i>*ženâmi</i>
mn.	<i>*ženě</i>	<i>*ženě</i>
mn.	<i>*ženù</i>	<i>*ženú</i>
mn.	<i>*ženâma</i>	<i>*ženâma</i>

v primeru, da jim sledi ponaglasni popsl. nekrajšajoči se psl. dolgi samoglasnik (Дыбо 2000: 25–26): a) or. mn.: psl. **ženâmi*, **gorâmi*, **golûâmi* > popsl. **ženâmi*, **gorâmi*, **golûâmi* > issln. **ženâmi*, **gorâmi*, **glauâmi*; b) daj./or. dv.: psl. **ženâma*, **gorâma*, **golûâma* > popsl. **ženâma*, **gorâma*, **golûâma* > issln. **ženâma*, **gorâma*, **glauâma*;

2. spl. sln. naglasne spremembe: 1) zgodnja podaljšava psl. novega akuta na kračini v rod. mn. pri samostalnikih psl. naglasnih tipov b in c pod vplivom popsl. novocirkumflektirane dolžine pri samostalnikih psl. naglasnega tipa a: psl. **žâb̃ > popsl. *žâb̃ → psl. *ženb̃/*gorb̃ > *žènb̃/*gòrb̃ > *žén/*gór*; 2) spl. sln. pomik naglasa s psl. dolgega in kratkega starocirkumflektiranega samoglasnika v sln. dvo- in večzložnicah znotraj samostalnikov psl. naglasnega tipa c (daj., tož. ed., im./tož. mn., im./tož. dv.): psl. **gõrě/*gõlûě*, **gõrô/*gõlûô*, **gõry/*gõluy*, **gõrě/*gõlûě* > issln. **gorě/*glauě*, **gorô/*glauô*, **gorě/*glauě*, **gorě/*glauě*; 3. verjetno že spl. sln. razširitev akutskega kontrakcijskega tonema na dolžini iz oblike or. ed. samostalnikov psl. naglasnega tipa c v obliko or. ed. samostalnikov psl. naglasnega tipa b (torej zamenjava tipa popsl. **ženô/*rěkô* < psl. **ženójó/*rěkójó* (b) s tipom popsl. **gorô/*golûô* < psl. **gorojó/*golujójó* (c)) (za razliko od sln. poznajo vzhodnoslovenski jeziki v tej skloni obliki posplošitev naglasa psl. naglasnega tipa b: npr. rus. *головой/головой* = *рекой/рекой*, brus. *галавой/галавой* = *ракой/ракой*, ukr. *головой* = *рікою*).

⁸ Drugi možni psl. vir naglasnega tipa *že'na že'no* je psl. besedotvorni naglasni tip B samostalnikov s priponskim obrazilom na psl. polglasnik **ь/*ъ* (npr. psl. **ьба*, **ьса*, **ька/*ька*): issln. **у҃҃сá *у҃҃сô* < psl. **у҃҃҃сá *у҃҃҃сô* (B = b') < psl. **у҃҃҃҃сá *у҃҃҃҃сô* (c). V nadiškem narečju samostalniki tega tipa zazdaj niso bili dokumentirani, saj so po naliki prešli med samostalnike issln. naglasnega tipa **gorà *gorò* (nad. *vər'ca vər'cò*).

Nadiški naglasni vzorec naglasnega tipa *že'na že'no* z izjemo sklonske oblike rod. mn. (in dvojskinski oblik, ki oblikovno niso ohranjene) odraža izhodiščni splošnoslovenski naglasni vzorec naglasnega tipa **ženà *ženò*. Podobno kot pri naglasnem tipu *yo'ra yorò*: se v rod. mn. prvotna oblika nad. **ži:en* ni ohranila. Izvorna končnica rod. mn. **-ø* je bila v tem naglasnem tipu nadomeščena z naglašeno končnico *-í*, ki je po izvoru (naglašena) končnica psl. *i*-jevske sklanjatve, in sicer samostalnikov psl. naglasnega tipa b in c (nad. *lučí*: < issln. **lučí* ≤ psl. **lučbъ*, nad. *noči*: < issln. **noči* ≤ psl. **nočъ* < **nočbъ*). V rod. mn. ni neznana niti končnica **-ø* (*žén*), ki pa je drugotna, nalikovno posplošena iz naglasnega tipa *ylá:va ylavò*, na kar kaže tudi kakovost in tonem naglašene samoglasnika. V rod. ed. se v nadiškem narečju pojavlja pričakovani odraz issln. kratke naglašene končnice **-ě*, ki nadaljuje znotraj psl. naglasnega tipa b naglašeno imensko končnico **-ě* mehke *a*-jevske sklanjatve. Naglas ostalih sklonskih oblik nadaljuje issln. stanje.⁹

1.2 Naglasni tip *yo'ra yorò*:

Naglasni tip *yo'ra yorò*: odraža psl. oblikotvorni naglasni tip c samostalnikov s psl. kratkim samoglasnikom v edinem zlogu osnove: nad. *yo'ra yorò*: < issln. **gorà *gorô* < psl. **gorá *gôrô* (c).¹⁰ Ta naglasni tip je v nadiškem narečju pogost, po njem se naglašajo naslednji samostalniki: *bu'xa buxò*:, *bruz'da bruzdò*: 'uzda', *das'ka daskò*:, *dər'z'ba dər'zbò*: 'družba', *yo'ra yorò*:, *iy'la iylò*:, *iz'ba izbò*: 'dnevna soba', *ko'pa kopò*:, *ko'sa kosò*:, *ko'za kozò*:, *la'ya layò*: 'laž', *la'za lazò*: 'loza, trta' *may'la maylò*:, *med'la medlò*: 'metla', *moš'na mošnò*: 'mošnja, denarnica', *yo'sa yosò*: 'osa', *os'la oslò*:, *u'ca ucò*:, *per'la petlò*: 'pentlja', *ər'ja ərjò*:, *ro'sa rosò*:, *smo'la smolò*:, *so'va sovò*:, *sər'ha sər'nò*:, *sta'za stazò*:, *so'za sozò*:, *ta'ma tamò*:, *tras'ka traskò*:, *vas'na vasnò*: 'vesna, žensko bajeslovno bitje', *uo'da uodò*:, *uis'ka uiskò*: 'vojna', *vər'ca vər'cò*: 'vrh za vezanje sena', *zem'la zemlò*:. Večina samostalnikov, ki je izvorno pripadala issln. naglasnemu tipu **ženà *ženò*, je namreč po naliki prešla med samostalnike issln. naglasnega tipa **gorà *gorô*. Naglasni vzorec nadiškega naglasnega tipa *yo'ra yorò*: ter njegov izhodiščni splošnoslovenski in praslovanski vir se glasijo:

⁹ Naglas na osnovi v daj. in mest. ed. v jevškem govoru je odraz prvotnega naglasa na končnici. V krajevnem govoru je prišlo po pričakovani naglasni spremembi do onemitve issln. kratkega naglašene **-i* v (odprtem in zaprtem) zadnjem besednem zlogu pred pavzo (kot tudi issln. nenaglašene **i* v zadnjem besednem zlogu), če pred njim ni bilo soglasniškega sklopa (ne)zvočnik + zvočnik: Jevšček *'žen* < **že'ni*, *'yor* < **yo'ri* ~ *sest'ri*, *med'li*, prim. npr. še *ot'roc* < **otro'ci* < psl. **otroci*, *u'vas* < **u va'si* < psl. **u vasi*, namenilnik *'molt*, *t'rost* < **tro'sit*, **mo'lit* < psl. **modliti*, **trōšiti* ~ nedoločnik *moli:t*, *trōsi:t* < psl. **modliti*, **trōšiti*, *Ko'bart* (*Kobari:da*) < **Koba'rit* < issln. **Kobor'ida* (**Kobor'ida*). Na to, da je naglasni umik pozen, kaže tudi kračina umično naglašene samoglasnika. V daj. in mest. ed. samostalnikov *a*-jevske sklanjatve se pojavljajo tudi oblike tipa *že'ni*, *yo'ri*, ki pa so drugotne, nastale z naslonitvijo na oblike tipa *sest'ri*, *med'li* (občno ime *yo'ra* ima v daj. in mest. ed. dvojnični obliki *'yor/yo'ri*, zemljepisno ime *Stà:ra yo'ra* 'Stara gora pri Čedadu' pa samo *'do na Stà:ri 'yor*, iz česar je mogoče sklepati, da je naglas, »okamenelo« ohranjen v lastnem imenu, prvoten).

¹⁰ Drugi možni psl. vir naglasnega tipa *yo'ra yorò*: je psl. naglasni tip c samostalnikov s psl. polglasnikom **ь/*ъ* v zadnjem zlogu osnove: psl. **oуьcъ* **oуьco* (c), rod. mn. **oуьcъ* > **oуьcъ* > issln. **oуcъ* **oуcô*, rod. mn. **oуcъ*. V nadiškem narečju samostalniki tega tipa niso ohranili posebne prvotne oblike rod. mn. in so v celoti prešli med samostalnike issln. naglasnega tipa **gorà *gorô* (nad. *u'ca ucò*:, rod. mn. *ucí*:).

nad.	issln.	psl.
<i>yo'ra</i>	<i>*gorà</i>	<i>*gorá</i>
<i>yo're</i>	<i>*goré</i>	<i>*gory</i>
<i>'yor</i>	<i>*gorê</i> <i>*... gôrê</i>	<i>*gôrě</i> <i>*' gorě</i>
<i>yorò:</i>	<i>*gorô</i> <i>*... gôrô</i>	<i>*gôrô</i> <i>*' gorô</i>
<i>'yor</i>	<i>*gorě</i>	<i>*gorě</i>
<i>yoró:</i>	<i>*goró</i>	<i>*gorojó</i>
<i>yorè:</i>	<i>*gorê</i> <i>*... gôrê</i>	<i>*gôry</i> <i>*' gory</i>
<i>yorí:</i>	<i>*gór</i>	<i>*gorǎ > *gôrǎ</i>
<i>yo'ran</i>	<i>*gorām</i>	<i>*gorāmъ</i>
<i>yorè:</i>	<i>*gorê</i> <i>*... gôrê</i>	<i>*gôry</i> <i>*' gory</i>
<i>yo'rax</i>	<i>*gorāx</i>	<i>*gorāxъ</i>
<i>yorà:m</i>	<i>*gorāmi</i>	<i>*gorāmi</i>
mn.	<i>*gorê</i> <i>*... gôrê</i>	<i>*gôrě</i> <i>*' gorě</i>
mn.	<i>*gorú</i>	<i>*gorú</i>
mn.	<i>*gorāma</i>	<i>*gorāma</i>

Nadiški naglasni vzorec naglasnega tipa *yo'ra yorò:* odraža izhodiščni splošnoslovenski naglasni vzorec naglasnega tipa **gorà *gorô*, a se od njega razlikuje v naglasu rod. in daj. ed. ter rod. mn. Podobno kot pri naglasnem tipu *že'ha že'ho* se v rod. mn. prvotna oblika nad. **yú:or* ni ohranila. V rod. mn. ni neznana niti končnica **-ø* (*yó:r*), ki pa je drugotna, nalikovno posplošena iz naglasnega tipa *ylá:va ylavò:*, na kar kažeta tudi kakovost in tonem naglašene samoglasnika. Podobno kot pri naglasnem tipu nad. *ylá:va ylavò:* je bila tudi pri naglasnem tipu nad. *yo'ra yorò:* v rod. ed. razširjena issln. kratka naglašena končnica **-ê*, ki je prvotno značilna samo za naglasni tip nad. *že'ha že'ho*. V naglasnih tipih nad. *yo'ra yorò:* in nad. *ylá:va ylavò:* bi bil pričakovani odraz issln. dolge naglašene končnice **-é*.¹¹ Podobno kot pri naglasnem tipu nad. *ylá:va ylavò:* je tudi pri naglasnem tipu *yo'ra yorò:* v nadiškem narečju podobno kot v večini slovenskih narečij prišlo do posplošitve naglasa iz mest. ed. v daj. ed. (daj. **glauē*,

¹¹ V osrednjih slovenskih narečjih se v tej skloni obliki namreč pod naglasom navadno pojavlja akutirana dolžina, izven naglasa pa odsotnost cirkumfleksa na osnovi, npr. gorenjsko (Kropa) *žené:*, *yodé:*, *glavé:* ~ *žlī:ce* (Škofic 1996: 152, 148). Dolga akutirana končnica ima vzporednico v posavskem štok. *vodě*, čak. *vodé*, stštok. *vodě*, *dušě*, nštok. *vodě*, *dúšě*, kar naj bi kazalo na izhodiščno popsl. **-ē* v sln. in hr./sr. Cirkumfleksni tonem v isti končnici v sln. (*vodě*), ki ga navaja že Valjavec, je najverjetneje posledica nalikovne izravnave po sklonih oblikah z dolgo cirkumfektirano končnico (tož. ed. *vodô*, im./tož. mn. *vodê*). V sodobni knj. sln. imamo v tej obliki dvojnični naglas *vodě* (Toporišič 2000: 293). Nastanek končnice **-ē* je bil razlagan vsaj na dva načina. Po starejši razlagi je popsl. končnica **-ē* posplošena iz psl. zaimenske sklanjatve (Valjavec 1897: 209; Ivšić 1911: 197; Ramovš 1952: 56). Dolžina je torej podobno kot v obliki or. ed. posledica skrčenja, akutski tonem pa posledica naglasa na drugem zlogu dvozložnega glasovnega zaporedja: popsl. **-ē* < psl. **-ojě/*-ejě* (popsl. **tě*, **ně* < psl. **tojě*, **n iejě*), popsl. **-ô* < psl. **-ojě/*-ejě* (popsl. **glauô*, **dušô* < psl. **goluojô*, **dušejô*). Za razliko od oblike or. ed. v rod. ed. samostalnikov z nepremičnim naglasom na akutirani osnovi ne prihaja do metatonije, tj. do nastanka popsl. novega cirkumfleksa zaradi skrajšave ponaglasne dolžine, npr. gorenjsko (Kropa) *žlī:ce* ~ *žlī:co*. Iz tega je mogoče sklepati, da se zaimenska končnica pojavlja samo pod naglasom, v nenaglašenem položaju pa se ohranja imenska končnica (Ivšić 1911: 197), tj. issln. **žlīce* < psl. **žlīce* ~ issln. **glauē* < popsl. **glauojě*. Po novejši razlagi pa je popsl. končnica **-ē* odraz popsl. nekrajšajoče se v psl. naglasnem tipu c naglašene izglasne dolžine kot odraza psl. (ali celo že pie.) cirkumfektirane (nad)dolžine kontrakcijskega nastanka ob izpadu pie. laringala v položaju med samoglasnikoma (psl. **-y/*-ē*, lit. *-os/-ōs* < pie. **-ās* < **-eh₂-es*) (Дубо 2000: 38).

*gorě~ mest. *glāuě, *gorě → daj. *glāuě, *gorě = mest. *glāuě, *gorě).¹² V nadiškem narečju podobno kot pri naglasnem tipu *ylá:va ylavò:* tudi pri naglasnem tipu *yo'ra yorò:* umikanje cirkumfleksa na dolžini ob predslonki praviloma ni ohranjeno (*y uodò:*, *y zemlò:*). Naglas ostalih sklonskih oblik nadaljuje issln. stanje.¹³

1.3 Naglasni tip *ylá:va ylavò:*

Naglasni tip *ylá:va ylavò:* odraža psl. oblikotvorni naglasni tip c samostalnikov s psl. dolgim samoglasnikom v edinem zlogu osnove: nad. *ylá:va ylavò:* < issln. *glāua *glauē < psl. *golūā *golūy (c). Ta naglasni tip je v nadiškem narečju pogost, po njem se naglašajo naslednji samostalniki: *brá:da bradò:*, *dú:ša dušò:*, *ylá:va ylavò:*, *ylí:sta ylistò:*, *kú:ma kunò:*, *lí:exa lexò:*, *lú:ma lunò:*, *mé:ja mejò:* 'grmovje, hosta, nižji gozd, gozdiček', *nó:ya noyò:*,¹⁴ *pé:ta petò:*, *ró:ka rokò:*, *slá:ma slanò:*, *stí:ena stenò:*, *strí:ela strelò:*, *trá:va travò:*, *zí:ma zimò:*, *zví:ezda zvezdò:*, *žú:ma žunò:*. Večina samostalnikov, ki je izvorno pripadala issln. naglasnemu tipu *rěka *rěkō – *rěkō < psl. *rěká *rěkō (b), je namreč po naliki na oblike z naglasom na končnici prešla med samostalnike issln. naglasnega tipa *glāua *glauē. Naglasni vzorec nadiškega naglasnega tipa *ylá:va ylavò:* ter njegov izhodiščni splošnoslovenski in praslovanski vir se glasijo:

nad.	issln.		psl.	
<i>ylá:va</i>	*glāua		*golūā	
<i>ylá:ve</i>	*glauē		*golūy	
<i>ylá:f</i>	*glauě	*... glāuě	*gōlūě	*^" *golūě
<i>ylavò:</i>	*glauō	*... glāuō	*gōlūō	*^" *golūō
<i>ylá:f</i>	*glāuě		*golūě	
<i>ylavó:</i>	*glauō		*golūoiō	
<i>ylavè:</i>	*glauē	*... glāuē	*gōlūy	*^" *golūy
<i>ylá:u</i>	*glāu		*golūb̃ > *gólūb̃	
<i>ylá:van</i>	*glauām		*golūām̃	
<i>ylavè:</i>	*glauē	*... glāuē	*gōlūy	*^" *golūy
<i>ylá:vax</i>	*glauāx		*golūāx̃	
<i>ylavā:m</i>	*glauāmi		*golūāmi	
mn.	*glauē	*... glāuē	*gōlūě	*^" *golūě
mn.	*glauū		*golūū	
mn.	*glauāma		*golūāma	

¹² Odrz prvotnega psl. starocirkufleksnega naglasa na osnovi v daj. ed. se ohranja v porabskih govorih prekmurskega narečja: Števanovci/Apátistvanfalva *glá'vai:*, Gornji Senik/Felsőszölnök *glá've:i* < issln. *glauē < psl. *gōlūě, pri čemer je bil prvotni naglas iz daj. ed. razširjen tudi v mest. ed. (Šekli 2006).

¹³ Za naglas daj. in mest. ed. prim. opombo 9.

¹⁴ Naglas samostalnika nad. *nó:ya noyò:* za pričakovano nad. *no'ya noyò: < issln. *nogā *nogō < psl. *nogā *nōgō (c) je prenačen po naglasu samostalnika nad. *ró:ka rokò:* < issln. *rōka *rōkō < psl. *rōká *rōkō (c). Na to, da je med samostalniki prihajalo do medsebojnega vplivanja na naglasni ravni, bi kazal tudi naglas samostalnika nad. *ró:ka rokò:* v frazemu *dí:elat na rù:oke* za pričakovano *na rò:ke, ki pa je najverjetneje prenačen pod vplivom naglasa samostalnika *nó:ya noyò:*, pri katerem bi bila pričakovana oblika *na nù:oye. V knj. sln. npr. pa se obratno pri samostalniki *róka róko/rokō* pojavlja posplošitev naglasa samostalnika *nóga nógo/nogō* (Bezljaj 1995: 193).

Nadiški naglasni vzorec naglasnega tipa *ɣlá:va ɣlavò:* odraža izhodiščni splošnoslovenski naglasni vzorec naglasnega tipa **glāua *glau̯ō*, a se od njega razlikuje v naglasu rod. in daj. ed. ter daj. in mest. mn. V rod. mn. se ohranja prvotna končnica **-o* (*ɣlá:u*), pri nekaterih samostalnikih pa se pojavlja tudi **-i:* (*mejí:*, *zvezdí:*), ki pa je drugotna, nalikovno posplošena iz naglasnih tipov *že'na že'no* in *ɣo'ra ɣorò:*. Podobno kot pri naglasnem tipu nad. *ɣo'ra ɣorò:* je bila tudi pri naglasnem tipu nad. *ɣlá:va ɣlavò:* v rod. ed. razširjena issln. kratka naglašena končnica **-ě*, ki je prvotno značilna samo za naglasni tip nad. *že'na že'no*. V naglasnih tipih nad. *ɣo'ra ɣorò:* in nad. *ɣlá:va ɣlavò:* bi bil pričakovani odraz issln. dolge naglašene končnice **-ě*.¹⁵ V daj. in mest. mn. je prišlo do posplošitve naglasa na osnovi po naliki na oblike z naglasom na osnovi, k čemur je najverjetneje pripomoglo tudi dejstvo, da je pogostost kratkih naglašenih končnic v tem naglasnem tipu manjša kot v tipih nad. *že'na že'no* in nad. *ɣo'ra ɣorò:*.¹⁶ V nadiškem narečju podobno kot pri naglasnem tipu *ɣo'ra ɣorò:* tudi pri naglasnem tipu *ɣlá:va ɣlavò:* umikanje cirkumfleksa na dolžini ob predslonki praviloma ni ohranjeno (*u steno:*, *na ɣlavò:*).¹⁷ Naglas ostalih sklonskih oblik nadaljuje issln. stanje.¹⁸

2 Končniški in mešani naglasni tip samostalnikov a-jevske sklanjatve v slovanskih jezikih in slovenščini

V slovanskih jezikih je pri samostalnikih a-jevske sklanjatve opaziti večjo ali manjšo težnjo k sovpadu odrazov psl. naglasnega tipa b in psl. naglasnega tipa c, v posameznih jezikovnih sistemih je prvotno razlikovanje zato ohranjeno v zelo različni meri.¹⁹ Zaradi tega dejstva je včasih notranja rekonstrukcija psl. naglasnega tipa pri posameznem samostalniki zelo otežena, zato se je potrebno zateči k zunanji rekonstrukciji.²⁰ V hrvaščini/srbščini je razlikovanje dobro ohranjeno ne glede na kolikost samoglasnika v osnovi: a) govori brez novoštokavskega naglasnega umika: npr. čak. *brōzďā brōzďū*, *sestrā sestrū* ~ *dūšā dūšu*, *nogā nōgu*; b) govori z novoštokavskim naglasnim

¹⁵ Prim. opombo 11.

¹⁶ Manj verjetno se zdi, da je neposredni vzrok za naglas na osnovi v daj. in mest. mn. v nadiškem narečju psl. prednaglasna dolžina, saj je bila namreč le-ta popsl. splošno skrajšana. Gre torej za splošno popsl. skrajšavo prednaglasnih dolžin v psl. trizložnicah z naglasom na psl. staroakutiranem ali novoakutiranem dolgem srednjem zlogu tipa psl. **mālīna* > popsl. **mālīna*, psl. **rōkáu̯* > popsl. **rōkáu*, torej psl. **gōlūātm̃*, **gōlūāx̃* > popsl. **glāūām*, **glāūāx̃*. Iz povedanega sledi, da v sklonskih oblikah daj. in mest. mn. regularno ne more priti do spl. sln. naglasnega umika na prednaglasno dolžino. Možno pa je seveda, da sta bili skrajšani obliki popsl. **glāūām*, **glāūāx̃* nalikovno odpravljeni ob naslonitvi na dvožne oblike kot popsl. **glāūā*, **glāūē*.

¹⁷ En doslej dokumentirani primer tovrstnega naglasnega umika se ohranja pri samostalniki *ró:ka rokò:* v stalnih besednih zvezah kot npr. *dí:elat na rù:oke*.

¹⁸ Za naglas daj. in mest. ed. prim. opombo 9.

¹⁹ Kratek pregled odrazov je podan v Иллич-Свитыч 1963: 96–98.

²⁰ Psl. naglasnemu tipu b genetsko ustreza lit. naglasni tip 2 (nepremični naglas na cirkumflektirani osnovi, naglas na končnici v nekaterih oblikah je posledica delovanja de Saussurjevega zakona) ter baritoneza v ostalih indoevropskih jezikih, psl. naglasnemu tipu c pa lit. naglasna tipa 3 (mešani naglas z akutskim tonemom na osnovi) in 4 (mešani naglas s cirkumfleksnim tonemom ali kratkim samoglasnikom na osnovi) ter oksitoneza v ostalih indoevropskih jezikih (Дыбо 1962; Иллич-Свитыч 1963).

umikom: npr. knj. hr./sr. *brázda brázdu, sèstra sèstru ~ dúša dúšu, nòga nògu*.²¹ Vzhodnoslovanski jeziki izkazujejo težnjo po sovpadu izhodiščno različnih naglasnih tipov, toda se npr. v sodobni knj. rus. kljub temu še najdejo (sicer nekoliko preoblikovani) različni odrazi (*женá жeнý ~ нoзá зóзy*).²² Zahodnoslovanski jeziki prvotno razliko med naglasnima tipoma izkazujejo s samoglasniško kolikostjo samoglasnika v osnovi samo pri samostalnikih z dolgim samoglasnikom v edinem zlogu osnove: češ. *brázda brázdu, mouka mouku ~ brada bradu, ruka ruku*, slš. *brázda brázdu, mûka mûku ~ brada bradu, ruka ruku*, polj. *bruzda bruzde, mąka mąke ~ broda brode, ręka ręke, gluż. brózda brózu ~ broda brodu*.

Podobno kot v drugih slovanskih jezikih je tudi v slovenščini mogoče opaziti težnjo po sovpadanju odrazov psl. naglasnih tipov b in c. V osrednjih slovenskih narečjih je prišlo do popolnega sovpada psl. naglasnega tipa b in c, od psl. kolikosti samoglasnika v osnovi pa je bilo odvisno, kateri tip je prevladal. Pri samostalnikih s psl. dolgim in psl. kratkim samoglasnikom v osnovi se je posplošil odraz psl. naglasnega tipa c, kar pomeni, da ti samostalniki izkazujejo mešani naglas (npr. knj. sln. *brána branô, gláva glavô, žena ženô, noga nogô* za psl. **borná *bornô (b) ~ *golúá *gôlúô (c), *žená *ženô (b) ~ *nogá *nôgô (c)*), v kolikor ni popolnoma prevladal nalikovni nepremični naglas na osnovi (npr. knj. sln. *tráva trávo, zíma zímo, čárta čérto, sóha sóho* za psl. **trauá *trauô (b) ~ *zimá *zîmô (c), *čbirtá *čbirtô (b), *soxá *sôxô (c)*).²³ Pri samostalnikih s psl. polglasnikom v osnovi se je večinoma posplošil odraz psl. naglasnega tipa b, kar pomeni, da ti samostalniki izkazujejo končniški naglas (npr. knj. sln. *măglă măglô, stăză stăzô* za psl. **măglă *măglô, *stăză *stăzô*).²⁴

Stanje iz osrednjih narečij se odraža tudi v slovenskem knjižnem jeziku.²⁵ Mešani naglas dvojnično pozna ob sicer pogostejšem nepremičnem naglasu na osnovi okrog dvajset samostalnikov (knj. sln. *bólha bolhô, bráda bradô, brána branô, gláva glavô, góra gorô, gréda gredô, kósa kosô, kóza kozô, méja mejô, nóga mogô, ósa osô, óvca ovcô, péta petô, róka rokô, rósa rosô, séstra sestrô, sôlza solzô, tóžba tožbô, vóda vodô, zémlja zemljô, žena ženô, želja željô*), pri čemer je umik cirkumfleksa na dolžini

²¹ Gradivo je bilo vzeto iz Hraste-Šimunović 1979: XXXI–XXXIII, Barić 1997: 156–157, Jurančič 1986, Anić 2004.

²² Natančen model sovpadanja odrazov psl. naglasnih tipov b in c v zgodovini knjižne ruščine je podan v Зализняк 1985: 373–374.

²³ Mešani naglas samostalnikov *a*-jevske sklanjatve v osrednjih slovenskih narečjih: npr. gorenjsko (Kropa): po naglasnem tipu *žē:na ženô*: se naglašajo *bô:uxa, brá:da, glá:ua, gó:ra, kó:pa, kó:sa, kó:za, mē:tla, nō:ga, rō:ka, sō:za, sé:stra, smō:la, uō:uca, uō:da, uō:jska, uō:sa, uō:sla, zē:m̃la, žē:na*; umik cirkumfleksa na dolžini ob predslonki: *na nō:ge, u rō:ke, na rō:ko, na uō:do, u uō:jsko, u zē:m̃lo* (Škofic 1996: 152–153, 273–389); vzhodnodolenjsko (Šentrupert): po naglasnem tipu *uá:da udûô* se naglašajo *á:sa, á:sla, báuxa, guá:ra, glá:va, gû:ba, kuôpa, kûá:sa, kûá:za, muá:šna, mjá:je, mjá:tla, nuôga, pjá:ta, rá:ma, rá:sa, ruôka, sá:pa, sá:za, sjá:stra, smuá:la, trá:va, uá:da, uá:jska, vjá:žje, vórsta, zjá:m̃lje* (Smole 1994: 33, 101, 107, 200–212).

²⁴ Končniški naglas samostalnikov *a*-jevske sklanjatve v osrednjih slovenskih narečjih: npr. gorenjsko (Kropa): po naglasnem tipu *păš'ka păš'ko* se naglašajo *dă:rž'ba, măg'la, potk'ua, stă'za, t'ma, uo'da, ăr'ja* (Škofic 1996: 151–152, 273–389); vzhodnodolenjsko (Šentrupert): po naglasnem tipu *stězâ stězâ* se naglašajo *děskâ, męglâ, sauzâ, stězâ, tēmâ* (Smole 1994: 32, 101, 106–107, 200–212).

²⁵ Naglašanje samostalnikov *a*-jevske sklanjatve v sodobnem slovenskem knjižnem jeziku je natančno prikazano v SSKJ, Toporišič 2000: 291–293, SP 2001.

ob predslonki omejen na stalne besedne zveze (*voditi se za rōke, na nōge!*, *sonce gre za gōro, gnati vole na vōdo, iti na vōdo, spraviti pot zēmljo, priti v glāvo, vino gre v pēte*). Mešani naglas pri samostalnikih *a*-jevske sklanjatve je v knj. sln. torej v procesu izginjanja, pa tudi število samostalnikov s tem naglasom je manjše kot v nar. sln. Končniški naglas ima dvojnično od manj pogostem nepremičnem naglasu na osnovi okrog deset samostalnikov večinoma s polglasnikom v osnovi (knj. sln. *bāčvā, bāčkā, dāskā, pāčkā, māzdā, stāzā, tāmā; nāčkē; rjā, tārskā*). Tudi pri samostalnikih tega tipa se sovpad odrazov psl. naglasnih tipov b in c (sln. *māglā māglō ~ stāzā stāzō < psl. *māglā *māglō (b) ~ *stāzā *stāzō (c)*) kaže v tem, da knjižnojezikovna norma dopušča dvojnično naglašanje oblik rod., tož. ed. ter im./tož. mn. in im./tož. dv. (*māglā māglō / māglō, stāzā stāzō / stāzō*).

Za razliko od osrednjih slovenskih narečij pa se je v nekaterih obrobni slovenskih narečjih pri samostalnikih *a*-jevske sklanjatve v večji meri ohranilo prvotno razlikovanje med odrazi psl. naglasnega tipa b in psl. naglasnega tipa c. V nadiškem narečju na primer je mogoče razlikovati med odrazom psl. naglasnega tipa b in odrazom psl. naglasnega tipa c znotraj skupine samostalnikov s psl. kratkim samoglasnikom v edinem zlogu osnove: nad. *že'na že'no ~ nad. γo'ra γorō:*. Podobno razlikovanje je mogoče najti vsaj še v obsoškem (kobariškem in bovškem podnarečju), terskem in rezijanskem narečju.²⁶ Podobno kot v osrednjih slovenskih narečjih je tudi v nadiškem narečju pri samostalnikih s psl. dolgim samoglasnikom in psl. polglasnikom v osnovi prišlo do zlivanja odrazov prvotnih psl. naglasnih tipov; pri samostalnikih s psl. dolgim samoglasnikom v edinem zlogu osnove večinoma do posplošitve odrazov psl. naglasnega tipa c (*γlī:sta γlistō:, trā:va travō:, zvī:ezda zvezdō:*), v manjši meri psl. naglasnega tipa a (*mó:ka mó:ka*), podobno tudi pri samostalnikih s psl. polglasnikom v edinem zlogu osnove (*may'la maylō:, sta'za stazō:*).

Zaključek

V slovanskih jezikih je pri samostalnikih *a*-jevske sklanjatve opaziti težnjo po sovpadu odrazov psl. naglasnih tipov b in c. To velja tudi za slovenščino, vendar ne za vsa narečja v enaki meri.

V nekaterih osrednjih slovenskih narečjih (npr. gorenjsko, dolensko) je pri samostalnikih s psl. kratkim in dolgim samoglasnikom v edinem zlogu osnove prišlo do posplošitve odrazov psl. naglasnega tipa c, pri samostalnikih s psl. polglasnikom v edi-

²⁶ Razlikovanje med odrazoma psl. naglasnega tipa b in psl. naglasnega tipa c pri samostalnikih s psl. kratkim samoglasnikom v edinem zlogu osnove v nekaterih obrobni slovenskih narečjih: nadiško narečje (Jevšček): *že'na že'no ~ γo'da γodō:* (Leopold Šekli, rojen 1939, ustno); kobariško podnarečje obsoškega narečja (Idrsko): *že'na že'no ~ γo'da γodūō* (Stanislav Šavli, roj. 1937, ustno); bovško podnarečje obsoškega narečja (Bovec): *že'na že'no ~ γe'da γodūō* (Barbara Ivančič-Kutin, roj. 1972, ustno); tersko narečje *že'na že'no ~ γo'da γodō:* (Bruna Balloch, roj. 1935, ustno); rezijansko narečje (Solbica): *ža'na ža'no ~ 'wōda 'wōdo* (Steenwijk 1999: 168–172, 237, 235) za issln. **ženā *ženō ~ *γodā *γodō < psl. *ženā *ženō (b) ~ *γodā *γodō (c)*.

V terskem in rezijanskem narečju je v obliki tož. ed. prišlo do umika naglasa s issln. dolgega cirkumflekiranega zloga (ter. *γō:dō, rez. 'wōdo < issln. *γodō*), ki se je po naliki razširil tudi v obliko im. ed. (ter. *γō:da, rez. 'wōda* za pričakovano ter. ***γō'da, rez. **wo'da*).

nem zlogu osnove pa do odrazov psl. naglasnega tip b ali do mešanja odrazov obeh psl. naglasnih tipov. To stanje se odraža tudi v knjižni slovenščini (*žéna ženô* = *góra gorô*, *brána branô* = *gláva glavô*, *māglā māglō*/māglô = *stāzā stāzō*/stāzô). Mešani oziroma končniški naglas v knjižni slovenščini pozna okrog dvajset oziroma deset samostalnikov. Namesto prvega pa je pogostejši nalikovni nepremični naglas na osnovi (*žéna žéno*, *góra góro*, *brána bráno*, *gláva glávo*). Tako popolno morfologizacijo naglasa na osnovi pozna kar precejšnje število slovenskih narečij. V nekaterih obrobni slovenskih narečjih (npr. obsoško, nadiško, tersko, rezijansko) sta ohranjena različna odraza psl. naglasnih tipov b in c pri samostalnikih s psl. kratkim samoglasnikom in polglasnikom v edinem zlogu osnove. Poleg tega sta v teh narečjih mešani in končniški naglasni tip ohranjena pri mnogo večjem številu samostalnikov kot v osrednjih narečjih.

V nadiškem govoru vasi Jevšček, v katerem končniški oziroma mešani naglas pozna okrog petdeset samostalnikov, je stanje naslednje: 1. naglasni tip **nad. ženā** *ženô* < psl. **ženā* **ženô* (b) (*sestrā* *sestrô*, *tetā* *tetô*, *ženā* *ženô*, *broskvā* *broskvô*, *čečā* *čečô*) je odraz psl. naglasnega tipa b pri samostalnikih s psl. kratkim samoglasnikom (in polglasnikom) v edinem zlogu osnove; 2. naglasni tip **nad. gorā** *gorô* < psl. **gorā* **gôrô* (c) (*bolhā* *bolhô*, *bruzdā* *bruzdô*, *daskā* *daskô*, *družbā* *družbô*, *gorā* *gorô*, *iglā* *iglô*, *izbā* *izbô*, *kopā* *kopô*, *kosā* *kosô*, *kozā* *kozô*, *lāgā* *lāgô*, *lozā* *lozô*, *māglā* *māglô*, *metlā* *metlô*, *mošnā* *mošnô*, *osā* *osô*, *oslā* *oslô*, *ovcā* *ovcô*, *petlā* *petlô*, *ərjā* *ərjô*, *rosā* *rosô*, *smolā* *smolô*, *solzā* *solzô*, *sovā* *sovô*, *sarnā* *sarnô*, *stāzā* *stāzô*, *tāmā* *tāmô*, *treskā* *treskô*, *vesnā* *vesnô*, *vodā* *vodô*, *vojskā* *vojskô*, *vərvcā* *vərvcô*, *zemljā* *zemljô*) je odraz psl. naglasnega tipa c pri samostalnikih s psl. kratkim samoglasnikom in polglasnikom v edinem zlogu osnove, pri čemer je v ta naglasni tip nalikovno prešla tudi večina samostalnikov psl. naglasnega tipa b; 3. naglasni tip **nad. gláva** *glavô* < psl. **golūā* **gôlūô* (c) (*brāda* *bradô*, *dūša* *dušô*, *gláva* *glavô*, *glīsta* *glīstô*, *kūna* *kunô*, *lēha* *lehô*, *lūna* *lunô*, *mēja* *mejô*, *nóga* *nogô*, *pēta* *petô*, *rōka* *rokô*, *slāna* *slanô*, *stēna* *stenô*, *strēla* *strelô*, *trāva* *travô*, *zīma* *zimô*, *zvézda* *zvezdô*, *žólna* *žolnô*) je odraz psl. naglasnega tipa c pri samostalnikih s psl. dolgim samoglasnikom v edinem zlogu osnove, pri čemer je v ta naglasni tip nalikovno prešla tudi večina samostalnikov psl. naglasnega tipa b (slednji so redkeje prešli v nepremični naglasni tip, npr. *mōka* *mōko*).

Popolni sovpad odrazov psl. naglasnih tipov b in c pri samostalnikih *a*-jevske sklanjatve, ki je prisoten v osrednjih slovenskih narečjih in v slovenskem knjižnem jeziku, torej ni splošnoslovenski pojav. Zato se zdi upravičeno kot odraze psl. naglasnih tipov b in c pri samostalnikih *a*-jevske sklanjatve z enozložno osnovo rekonstruirati naslednje štiri izhodiščne splošnoslovenske naglasne tipe: **issln. *ženā** **ženô*, ***māglā** **māglô* < psl. **ženā* **ženô*, **māglā* **māglô* (b); **issln. *gorā** **gorô*, ***stāzā** **stāzô* < psl. **gorā* **gôrô*, **stāzā* **stāzô* (c); **issln. *trāua** **trāuô*, or. ed. **trauô* < psl. **trāua* **trāuô* (b), **issln. *glāua** **glāuô*, or. ed. **glāuô* < psl. **golūā* **gôlūô* (c). V posameznih slovenskih krajevnih govorih je kasneje prihajalo v različni meri do njihovega zlivanja.

Krajšave

čak. = čakavski, čakavščina; daj. = dajalnik; dv. = dvojina; ed. = ednina; im. = imenovanik; issln. = izhodiščni splošnoslovenski; knj. sln. = knjižnoslovenski, knjižna slovenščina; lit. = litovski, litovščina; mest. = mestnik; mn. = množina; nad. = nadiški, nadiščina; nar. sln. = narečnoslovenski, narečna slovenščina; nštok. = novoštokavski; or. = orodnik; popsl. = popraslovanski; pbsl. = prabalto-slovanski; pie. = praindo-evropski; psl. = praslovanski, praslovanščina; rod. = rodilnik; sln. = slovenski, slovenščina; spl. sln. = splošnoslovenski; štok. = staroštokavski; stok. = štokavski, štokavščina; tož. = tožilnik.

VIRI IN LITERATURA

- Vladimir ANIĆ, 2004: *Veliki rječnik hrvatskoga jezika*. Zagreb.
Eugenija BARIĆ idr., ²1997: *Hrvatska gramatika*. Zagreb.
France BEZLAJ, 1976: *Etimološki slovar slovenskega jezika. Prva knjiga. A–J*. Ljubljana.
— 1982: *Etimološki slovar slovenskega jezika. Druga knjiga. K–O*. Ljubljana.
— 1995: *Etimološki slovar slovenskega jezika. Tretja knjiga. P–S*. Dopolnila in uredila Marko Snoj in Metka Furlan. Ljubljana.
— 2005: *Etimološki slovar slovenskega jezika. Četrta knjiga. Š–Ž*. Avtorji gesel France Bezlag, Marko Snoj in Metka Furlan. Uredila Marko Snoj in Metka Furlan. Ljubljana.
Владимир Антонович ДЫБО, 1962: О реконструкции ударения в праславянском глаголе. *Вопросы славянского языкознания* 6. Москва. 3–27.
Владимир Антонович ДЫБО, 1981: *Славянская акцентология*. Москва.
— 2000: *Морфологизованные парадигматические акцентные системы*. Москва.
Владимир Антонович ДЫБО, Галина Игоревна ЗАМЯТИНА, С. Л. НИКОЛАЕВ, 1990: *Основы славянской акцентологии*. Москва.
— 1993: *Основы славянской акцентологии. Словарь. Непроизводные основы мужского рода*. Вып. 1. Москва.
Mate HRASTE, Petar ŠIMUNOVIĆ, 1979: *Čakavisch-Deutsches Lexikon*. Köln, Wien.
Владислав Маркович Иллич-Свитыч, 1963: *Именная акцентуация в балтийском и славянском. Судьба акцентуационных парадигм*. Москва.
Владислав Маркович Иллич-Свитыч, 1967: Сравнительная грамматика славянских языков. *Советское языкознание за 50 лет*. Москва. 73–87.
Stjepan IVŠIĆ, 1911: Prilog za slavenski akcenat. *Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti* 187. Zagreb. 133–207.
Janko JURANČIĆ, 1986: *Srbskohrvatsko-slovenski slovar*. Ljubljana.
Werner LEHFELDT, ²2001: *Einführung in die morphologische Konzeption der slavischen Akzentologie*. München.
Tine LOGAR, 1996: *Dialektološke in jezikovno zgodovinske razprave*. Uredila Karmen Kenda-Jež. Ljubljana.
Fran RAMOVŠ, 1950: Relativna kronologija slovenskih akcentskih pojavov. *Slavistična revija* 3. Ljubljana. 16–23. Ponatis v Ramovš 1997: 509–516.
— 1952: *Morfologija slovenskega jezika*. Ljubljana.
— 1997: *Zbrano delo II*. Uredil Jože Toporišič. Ljubljana.
Vera SMOLE, 1994: *Oblikoglasje in oblikoslovje šentruperskega govora: Doktorsko delo*. Ljubljana.
SP 2001 = *Slovenski pravopis*. Ljubljana, 2001. [elektronska različica]

SSKJ = *Slovar slovenskega knjižnega jezika* I–IV. Ljubljana, 1970–1991. [elektronska različica]

Christian S. STANG, 1957: *Slavonic Accentuation*. Oslo.

Han STEENWIJK, 1999: *Grammatica pratica resiana: Il sostantivo*. Padova.

Matej ŠEKLI, 2006: Naglas sklonskih oblik im. mn. **stábla*, daj. ed. *glavê*, or. ed. **za rekô* v (narečni) slovenščini. *Jezikoslovni zapiski* 12/2. Ljubljana. 11–22.

Jožica ŠKOFIC, 1996: *Glasoslovje, oblikoslovje in besedišče govora Kroke na Gorenjskem: Doktorska disertacija*. Ljubljana.

Jože TOPORIŠIČ, 1990: *Enciklopedija slovenskega jezika*. Ljubljana.

— ⁴2000 (⁴1976): *Slovenska slovnica*. Maribor.

Matija VALJAVEC, 1897: *Glavne točke v naglasu književne slovenštine*. Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti 132. Zagreb. 116–213.

A. A. ЗАЛИЗНЯК, 1985: *От праславянской акцентуации к русской*. Москва.

SUMMARY

Slavic languages tend to merge the reflexes of Proto-Slavic (PSl.) accent paradigms b and c in the *a*-declension nouns. This is also true of Slovene, even if not of all Slovene dialects to the same degree.

In some central Slovene dialects, such as *Gorenjsko* and *Dolenjsko*, the generalization of the reflexes of PSl. accent paradigm c took place within the nouns with a PSl. short or long vowel in the one-syllable stem, while the generalization of the reflexes of PSl. accent paradigm b or the combination of the reflexes of both PSl. accent paradigms occurred in the nouns with a PSl. schwa in the one-syllable stem. This state of affairs is reflected in the Standard Slovene as well (*žéna ženô* = *góra gorô*, *brána branô* = *gláva glavô*, *māglā māglô/māglô* = *stəzā stəzô/stəzô*). The mobile or the desinential accent paradigms are characteristic of some ten or twenty nouns in Standard Slovene. However, the analogical stem stress is more common even in these nouns (*žéna žéno*, *góra góro*, *brána bráno*, *gláva glávo*). This type of total morphologization of stress is characteristic of a considerable number of Slovene dialects. In some peripheral Slovene dialects, such as *Obsoško*, *Nadiško*, *Tersko*, *Rezijansko*, two distinct reflexes of PSl. accent paradigm b and c are preserved in the nouns with a PSl. short vowel or schwa in the one-syllable stem. Furthermore, in these dialects the mobile and the desinential accent paradigms are preserved in a much greater number of nouns than in the central dialects.

In the *Nadiško* local dialect of Jevšček, in which desinential and mobile accent paradigms are known in approximately fifty nouns, the situation is as follows: 1) the accent type *Nadiško žénā ženô* < PSl. **ženā* **ženô* (b) (*čēcā čēcô*, *sestrā sestrô*, *tetā tetô*, *ženā ženô*) is the reflex of PSl. accent type b in nouns with a PSl. short vowel (or schwa) in the one-syllable stem; 2) the accent type *Nadiško gorā gorô* < PSl. **gorā* **gôrô* (c) (*bolhā bolhô*, *daskā daskô*, *družbā družbô*, *gorā gorô*, *iglā iglô*, *izbā izbô*, *kopā kopô*, *kosā kosô*, *kozā kozô*, *lāgā lāgô*, *lozā lozô*, *māglā māglô*, *metlā metlô*, *mošnā mošnô*, *osā osô*, *oslā oslô*, *ovcā ovcô*, *ørjā ørjô*, *rosā rosô*, *smolā smolô*, *solzā solzô*, *sovā sovô*, *sərnā sərno*, *stəzā stəzô*, *tāmā tāmô*, *treskā treskô*, *vesnā vesnô*, *vodā vodô*, *vojskā vojskô*, *vərvčā vərvcô*, *zemljā zemljô*) is the reflex of PSl. accent type c in nouns with a PSl. short vowel or schwa in the one-syllable stem, whereby the majority of nouns of PSl. accent paradigm b was analogically integrated into this type, too; 3) the accent type *Nadiško gláva glavô* < PSl. **golūā* **gôlūo* (c) (*brāda bradô*, *brūzda bruzdô*, *dūša dušô*, *gláva glavô*, *glīsta glīstô*, *kūna kunô*, *lēha lehô*, *lūna lunô*, *mēja mejô*, *nōga nogô*, *pēta petô*, *rōka rokô*, *slāna slanô*, *stēna stenô*, *strēla strelô*, *trāva travô*, *zīma zimô*, *zvēzda zvezdô*, *žōlna žolno*) is the reflex of PSl. accent type c in nouns with a PSl. long vowel in the one-syllable stem, whereby

the majority of nouns of PSln. accent paradigm b were analogically integrated into this type as well (the latter is rarely integrated into the stem stress type, *móka móko*, for instance).

A total coalescence of the reflexes of PSln. accent paradigms b and c in *a*-declension, present in the central Slovene dialects as well as in Standard Slovene, is not a Common-Slovene phenomenon. Therefore it is reasonable to reconstruct the following four Proto-Slovene accent types as reflexes of PSln. accent types b and c in *a*-declension nouns with a monosyllabic stem: **PSln.** **ženà *ženò, *māglà *māglò* < PSln. **žená *ženó, *māglá *māgló* (b); **PSln.** **gorà *gorò, *stəzà *stəzò* < PSln. **gorá *gôrô, *stəzá *stěgô* (c); **PSln.** **tráua *tráuò, instr. sg. *tráuó* < PSln. **tráuá *tráuó* (b), **PSln.** **gláua *gláuò, instr. sg. *gláuó* < PSln. **golúá *gólúô* (c). In individual Slovene local dialects the merging of these original accent types occurred later to various degrees.